

DR 5765

door Dr. Emile Verviers

VERSCHEENEN BIJ DE

**NEDERLANDSCHE NATIONAAL
SOCIALISTISCHE UITGEVERIJ**
Directeur: R. VAN HOUTEN

BROCHURES:

MR. H. REYDON: De Toekomst van den Arbeider	f	0.15
E. J. ROSKAM Hzn.: De Nationaal Socialistische Beweging in Nederland in verband met ons Christelijk volkskarakter en onze Germaansche Volksaard	f	0.15
H. J. VAN HOUTEN li.: Nationaal Socialisme en Landbouw	f	0.15
H. J. VAN HOUTEN li.: Het einde der Democratie	f	0.15
JOHN BODDÉ: Hoog het Kruis	f	0.15
MEVROUW GUNNING: De Vrouw en het Fascisme	f	0.10
DR. EMILE VERVIERS: Opstand in de Jordaan	f	0.05

KLEINE BROCHURES:

No. 1 Kerk, staat en fascisme	} f 3.— per 100 stuks Proefenvelop van ieder 1 ex. f 0.25 (Postzegels insluit- ten.)
No. 2 De warenhuizen	
No. 3 De boodschap der velden	
No. 4 De beteekenis der crisis	
No. 5 Klassenstrijd of volksgemeenschap	
No. 6 Boerenland in boerenhand	

BOEKEN:

HAROLD E. GOAD en MURIEL CURREY: Onder fascistisch Bewind	f	1.—
Dr. C. B. HYLKEMA: Het Nederlandsch Fascisme (ter perse)	f	0.60

MUZIEKUITGAVEN:

HOU ZEE, LIEDEREN VOOR DE N. S. B. Melodie, tekst en klavierbegeleiding	f	0.85
HOU ZEE, LIEDEREN VOOR DE N. S. B. melodie en tekst	f	0.20

PERIODIEKEN:

VOLK EN VADERLAND, Weekblad voor de N.S.B.,		
per kwartaal	f	0.80
Indië en Buitenland	f	1.—
Losse nummers	f	0.06
NIEUW NEDERLAND, Maandblad voor Economie, Staatskunde en Cultuur		
per kwartaal	f	2.25
Buitenland	f	2.50
Losse nummers	f	0.90
HOU ZEE, PROPAGANDA WEEKBLAD DER N. S. B. VOOR HET ZUIDEN,		
per kwartaal	f	0.80
Losse nummers	f	0.10

DIVERSEN:

ALBARDA-LIED, teekeningen van M. MEULDIJK	f	0.10
---	---	------

OVERDRUK UIT

NIEUW NEDERLAND

No. 3 AUGUSTUS 1934

De eerste Opstand.

*Rechtvaardigheid, ook al zou de wereld
er aan ten gronde gaan!*

De diepe zedelijke verworping eener natie blijkt niet op de laatste plaats daaruit, dat zij jaar in jaar uit het schreeuwendste onrecht kan verdragen zonder in verzet te komen.

Men herinnere zich toch het schriftuurwoord over het einde der dagen: En omdat de ongerechtigheid alsdan de overhand neemt, zal de liefde van velen verkillen (Matth. XXIV-12). Dit woord geldt eveneens voor het einde van een bepaalde beschaving. Universeel onrecht dooft de liefde. Een volk dat reeds zoo diep gezonken is, dat het alomvattend onrecht kan verdragen, vindt in de liefde geen prikkel meer om zich te verzetten en valt door ontbindend individualisme uiteen.

Want hoe onvoordeelig het onrecht ook moge zijn, voor iederen enkeling is het verdragen van onrecht toch voordeeliger dan het zoeken van recht. In een tijd van algemeen onrecht is de strijd voor recht, onverschillig of men voor zijn eigen recht of voor dat van anderen opkomt, altijd een offer, een daad van liefde; omdat men daarbij altijd met een onvoordeelige balans uitkomt.

Een volk, dat de zedelijke kracht mist om zich tegen onrecht te verzetten, moet vroeg of laat ten onder gaan en uit de rij der volken worden weggeschraapt. Een volk dat uit de liefde nog genoeg offerzin en sociale verbondenheid kan putten om onrecht, terreur en onderdrukking te weerstaan, kan een voorbijgaand tijdperk van inzinking en schande nog te boven komen en zijn plaats onder de zon behouden.

Ofschoon wij nooit gewanhoopt hebben, heeft het ons toch altijd met de grootste zorg vervuld, dat het Nederlandsche volk zóó gelaten een zóó drukkenden nood ondergaat, zonder een kik te geven. De wijze waarop ons volk de crisis ondergaat, is zoo mogelijk nog erger dan de crisis zelf. In niet veel landen is de crisismood drukkender dan hier; in geen enkel land is de moedwil, waarmee de crisis in het leven geroepen werd en in stand gehouden wordt, klaarblijkelijk dan hier;

en bij geen volk is de onverschilligheid voor zijn lot zoo groot als bij ons door de democratie geslagen en verslaafd volk. Wij dagen alle aardrijkskundigen en alle geschiedkundigen uit, om binnen de uiteinden der aarde en binnen de grenzen der geschiedenis de weerga te vinden van het heilloos gehaspel van een Verschuur.

Ons volk, en daarmee bedoelen we in dit verband de groote hulpeloze massa des volks, is door een verdorven partijwezen, door een bedriegelijk dagbladwezen en door zekere moderne verwording in het kerkwezen, van alle leiding afgesneden, en het scheen tot voor kort een willooze prooi te zijn van het parasietendom en een onafwendbaren ondergang tegemoet te gaan.

Totdat nu plotseling blijkt, dat ons volk nog over genoeg sluimerende veerkracht beschikt om zich te verzetten. Want de Juli-beweging in den Amsterdamschen Jordaan, die zich reeds hier en daar elders begon over te planten, was méér dan eene uitspatting van gewone straatwanordelijkheid en droeg kennelijk het karakter van een opstand tegen het heerschend staatkundig en maatschappelijk stelsel.

In het huidig democratisch stelsel, dat op versteende willoosheid der volksmassa gegrond is, kwam deze opstand even onverwacht als ongelegen. Vandaar dat onze vaderlandsche pers op dit feit allerlei onbelangrijk commentaar over bijzaken geleverd heeft. Doch, zooals niet te verwonderen is in een tijd, nu alle rechtsgevoel volkomen schijnt uitgedoofd, heeft men nagelaten die gebeurtenissen ook eens te bekijken uit het heerschende gezichtspunt *van het naakte recht*.

Economische nood, in de mate van tegenwoordig, ontstaat niet uit geheimzinnige, buiten den mensch gelegen economische wetten, maar uit onrecht. Meer bepaald: uit de hebzucht van het politiek sociaal en financieel parasietendom. Die nood is het werk hetzij van booze, hetzij van domme menschenhanden.

De overheid heeft door een goede rechtsorde te zorgen voor een goede economische orde. De moderne rechtsorde is echter niet ingesteld op eerlijke uitwisseling van dienst tegen dienst, maar op het tegendeel, op uitbuiting van den een door den ander. De vrucht dezer rechtsorde kan dus niet zijn economische rust of stabiliteit, doch moet noodzakelijk zijn economische crisis.

Door wet en rechtspraak heeft de overheid niet enkel in de hand gewerkt, dat de particulieren elkaar uitbuiten, maar door hare politiek is zij zelf de grootste uitbuitster. Wij hebben in procenten uitgerekend, dat het politiek parasietendom zwaarder drukt dan het sociaal en financieel en alle overig parasietendom bij elkaar opge-

teld¹⁾, en wij kunnen ons daarom thans van alle verder bewijs ontslagen achten.

Rechtstreeks hebben de heerschende machten de crisis veroorzaakt. Wanneer plotseling alle particulieren rechtvaardig en verstandig werden, zou de crisis zeker aanmerkelijk verminderen. Maar zij zou niet verdwijnen, zoolang deze soort regeering, die zelf de grootste crisiszaak is, niet door eene betere vervangen werd.

De regeeringen van alle moderne staten hebben in al hunne landen de crisis veroorzaakt, en al deze crises bij elkaar opgeteld, vormen de wereldcrisis. Na het intreden der crisis zijn een aantal regeeringen tot de overtuiging gekomen, dat het noodzakelijk is, om hunne slachtoffers, de volken, weer wat lucht te geven. Eenige andere landen echter, de z.g. goudlanden, zijn bij de dwalingen hunns weegs blijven volharden en hebben geen middel verzuimd, om de crisis te verscherpen. Zij hebben zich laten leiden door het: na ons de zondvloed.

Men zoeke nu binnen de uiteinden der aarde en binnen de gezichtseinders der geschiedenis naar een tweede voorbeeld van crisispolitiek, die zoozeer op verscherping van den economischen nood gericht is als de Nederlandsche. Vooreerst handhaafde onze regeering een in-zich absurd geldstelsel, waarvan de onrechtvaardigheid tijdens de crisis noodlottige afmetingen aannam. Door het handhaven van den gouden standaard werden bijvoorbeeld alléén de gewone openbare uitgaven reeds verhoogd van ongeveer 28% tot boven de 40% van het volksinkomen; werd de druk der schulden verhoogd van ongeveer 24% tot ongeveer 38% van het volksinkomen; werd diezelfde schuldruk in verhouding tot de inkomens beneden 2000 gld., dus van de groote massa der met de handen arbeidende menschen, verhoogd van ongeveer 60% tot ongeveer 90%; werd wegens den volstrekt onrechtvaardigen *extra*-schulddruk een last gelegd van 30 cent per guilder op de inkomens beneden 2000 gld. of van ongeveer 60 cent per gulden op de inkomens beneden 1200 gld.

Door deze verstoringen van het koopkracht-evenwicht moest elk ordelijk bedrijfsleven noodzakelijk vastloopen. De noodlottige uitwerking van dit uit onkunde en onwil voortvloeiend verzuim werd nog verscherpt door het „werk” van Verschuur. Het bedrijf leed onder te zware lasten en te geringe koopkracht om de te dure producten op te nemen. Door nu het parasitair element der lasten uit te snijden, zouden, maatschappelijk bekeken, de overblijvende productiekosten precies dezelfde hoeveelheid koopkracht in het leven roepen

¹⁾ Zie Nieuw Nederland, No. 2 (Juli 1934) bladz. 119 e.v.

en kon het bedrijf weer draaien. Doch Verschuur deed precies het omgekeerde; de oude lasten bleven onaangeroerd en er werden nieuwe parasitaire lasten boven op gelegd; de oude te geringe koopkracht werd verder aangetast door kunstmatige prijsopzetting; de gedupeerde ondernemer kreeg een klein stukje van zijn schade terug uit deze parasitaire manipulaties; en de eenige winnende partij was het politiek parasietendom.

Op het oogenblik waarop het gevaar dreigde, dat Verschuur op uitgebreide schaal met zijn gehaspel zou beginnen, en wij, zijne volstrekte onbevoegdheid in economische zaken kennende, hem op 8 en 22 Februari 1932 een tweetal voorstellen deden met de bedoeling hem een juiste economische politiek te inspireeren, op datzelfde oogenblik waren er nog slechts ongeveer 100.000 werklozen. Toen hij wegens volstrekte onmacht aan den dijk gezet werd en de smadelijkste aftocht moest blazen, die ooit door een Nederlandsch minister geblazen is, en dat wil toch nog al wat zeggen, waren er ongeveer 400.000 werklozen. En ware het niet, dat de menschelijke maatschappij een onberekenbare natuurlijke weerstand tegen beunhazerij heeft, dan moesten er bij een dergelijke politiek eigenlijk geen werkenden meer overgebleven zijn.

De heerschende machten hebben de crisis in het leven geroepen, en eenmaal ingetreden, hebben zij de crisis door onkunde en onwil bestendig en verscherpt.

Ergo heeft de regeering miljoenen menschen in de ellende gestort, onze nationale zelfstandigheid in gevaar gebracht en de lichamelijke en zedelijke kracht van ons volk aangetast.

Ergo heeft de regeering hare gezag moreel verloren; want zijn gezag bewijst men niet uit zijne papieren, maar uit zijne werken. Het een volgt met onverbidelijke consequentie uit het andere.

De opstandelingen uit den Jordaan en elders, behooren tot de tallooze slachtoffers der regeering. Zij hebben tegenover de regeering een recht op arbeid; althans in dien zin, dat zij van de regeering mogen vorderen niets te doen wat hunne werkgelegenheid en een rechtvaardige belooning van hun werk in den weg staat, en alles te doen om die werkgelegenheid te bevorderen. De regeering heeft echter al het mogelijke gedaan, om aan hunne werkgelegenheid den pas af te snijden en niets gedaan om ze te bevorderen. Subsidiair hebben zij tegenover de regeering een recht op levensonderhoud, als tegemoetkoming voor de schade aan hunne broodwinning toegebracht. Dit is echter een recht met een zuren bijsmaak, omdat door derge-

lijke steungelden de werkgelegenheid nog verder in gevaar gebracht wordt. De regeering, die tegenover de opstandelingen kennelijk te kort schoot in het toekennen van hun primair recht op arbeid, heeft in zekere mate voldaan aan hun secundair recht op steun. Of dit geschiedde uit rechtsoverwegingen dan wel om politieke redenen, als een soort afkoopsom tegen mogelijken opstand of om de politieke vrijbuiters vaster in den electoralen zadel te helpen, zullen wij thans in het midden laten.

Intusschen drukt het onrecht op de volksklassen veel zwaarder dan de vergoeding kan goedmaken; die druk wordt hoe langer hoe zwaarder, naarmate hij langer duurt en naarmate de ontreddering steeds grooter wordt; de aangeboden vergoeding daarentegen wordt niet enkel in betrekkelijken zin, maar ook in volstrekten zin voortdurend geringer.

Ondanks den diepen doodslaap, waarin ons volk verzonken ligt, moet er reeds lang een revolutionaire spanning geleefd hebben onder de 400.000 werklozen, bij wier ellende minstens een millioen zielen betrokken zijn, en die geen andere oorzaak of nut heeft dan om de baan vrij te laten aan politieke en financieele vrijbuitery. Tegen dit gruwelijk onrecht is nu het eerste verzet in de Jordaan gerezen. De naaste aanleiding was de steunverlaging. Men begon den opstand onder de beide leuzen: tegen de steunverlaging!, weg met de regeering Colijn! welke laatste leuze een zeer nationalen klank heeft, en bij elken rechtgeaarden vaderlander wel uit het hart gegrepen zal zijn.

Wat de grond der zaak betreft, waren de opstandelingen zonder eenigen twijfel in hun recht. Wat het gekozen middel (opstand) betreft, bestaat er onder de democratie voor het onderdrukte volk geen enkele weg om met de onderdrukkende regeering contact te krijgen. Hier staat het volk tegenover een wilde politieke vrijbuitery, zonder hiërarchie of verantwoordelijkheid, waarin voor den gewonen man geen weg te bekennen is. Ook is aan dat volk stelselmatig alle leiding onthouden om het weerloos te maken, zoodat het ook geen andere wegen kon bewandelen om aan recht te komen. Niettemin heeft het vier tergend lange jaren het gruwelijk onrecht verdragen.

Van haar standpunt kon de regeering moeilijk anders dan den opstand met geweld onderdrukken en de *uiterlijke* orde herstellen; al ware het slechts om zichzelf te redden en om de groote meerderheid der burgerij te behoeden voor ongemak en schade, welke uit den opstand zou voortvloeien. Maar rechtens stond zij in het ongelijk en waren de opstandelingen in het gelijk. En zonder het vaste voornemen om af te treden of om grondig van koers te veranderen,

was de handhaving van het gezag, hoe noodig ook voor de uitwendige orde, rechtens toch gelijk aan terreur.

Zou men ons zeggen, dat door dit standpunt de openbare orde elk oogenblik gevaar loopt, dan antwoorden wij, dat de rechtvaardigheid de eenige grondslag der orde is en dat juist door onrecht de openbare orde voortdurend bedreigd wordt. En zou men ons zeggen, dat elke opstand onder alle omstandigheden onderdrukt behoort te worden, omdat in straten met barricaden de kindermisjes niet meer rustig kunnen wandelen, omdat er gevaar bestaat voor het leven van alle soorten vrijbuiters, omdat de politieagenten dan geen tijd meer hebben om de kinderen uit het plantsoen te jagen, en dergelijke nonsens meer, dan zeggen wij eenigszins kribbig onzen volksgenoot Paus Adriaan VI na: Rechtvaardigheid, ook al zou de wereld er aan ten gronde gaan!

* * *

Niet de communisten, maar Gij!

Men leze uit het bovenstaande niet meer dan er staat. Wij hebben enkel willen zeggen, dat onder bepaalde omstandigheden, die nu wel aanwezig zijn, de opstand natuurlijk en rechtmatig is. Doch daarmee keuren wij de wijze waarop, de gebruikte bijzondere middelen, niet goed. Integendeel keuren wij die sterk af.

Een opstand in het wilde weg, met een wel bij instinct gevoeld, doch niet scherp omljnd doel en zonder eenige leiding uitgevoerd, zou er zeker op den duur toe kunnen leiden een tyrannieke regeering te verdrijven. Wanneer opstandige bewegingen als de Jordaansche zich ieder kwartaal in toenemende hevigheid en op meerdere plaatsen tegelijk herhaalden, zou de regeering-Colijn zeker na een jaar haar biezen pakken. Maar dan zou door de gebruikte middelen zooveel bijkomstig kwaad gesticht zijn aan eigendommen, personen en geestelijke waarden, dat het goede resultaat door het paardenmiddel van den opstand veel te duur gekocht zou zijn.

Kortom, wij keuren den wilden opstand af, omdat de bijzondere middelen *illegaal* zijn. Wij gebruiken opzettelijk deze uitdrukking, die in den modernen mond een nonsens-uitdrukking geworden is, om haar ook eens in den juisten zin te laten zien. Onder de democratie is het verdrijven van de eene regeering door de andere, haast dagwerk, zoodat datgene wat de fascisten voor één keer willen doen, voor de democratie iets eeuwigdurends is, waar men van den vroegen morgen tot den laten avond aan werkt. Men noemt het nu *legaal*,

wanneer de eene combinatie door list, intimidatie, suggestie, bedrog, broodroof en terreur, eene vorige verdrijft. En men noemt het *illegaal*, wanneer een nationale volksbeweging met openhartige en rechtschapen middelen een kliek politieke vrijbuiters verdrijft.

Wij fascistten, die onder bepaalde omstandigheden de rechtvaardigheid van den opstand erkennen, keuren hem niettemin wegens zijne bijkomstige illegaliteit zoo sterk mogelijk af. En wij hebben in dezen te meer recht van spreken, omdat wij hetzelfde doel met meer rechtvaardige en doeltreffende middelen willen bereiken; en ook kunnen bereiken. Wij zijn inderdaad *legaal*, hoezeer men dit woord ook misbruikt moge hebben. Voor de onzen moge hierin een aansporing liggen, om zich te beijveren de in *wilde* opstandige bewegingen verkeerdt gebruikte energie om te zetten in nuttige energie, door die opstandige elementen te winnen voor de nationale herwording.

De demo-liberale pers met inbegrip van die der marxisten, die blindelings gouvernementeel is, heeft echter op heel andere gronden den opstand afgekeurd, door op bijkomstige feiten aan den kant van de opstandelingen, het goed recht van den opstand te ontkennen. En zelfs welwillende burgerlijke elementen, die overigens allesbehalve regeeringsgezind zijn, staan afwijzend tegenover de opstandelingen op precies dezelfde gronden, die eigenlijk hierop neerkomen, dat die opstandelingen maar gespuis zijn en dat het gespuis met geweld in bedwang gehouden moet worden. Zij wendden zich namelijk, met de regeering, van de zaak der opstandelingen af, omdat deze zich hebben laten gebruiken als werktuig van communiste opruiers.

Wij moeten toegeven, dat onder de opstandige elementen de meerderheid wel zal gevormd worden door een sociale klasse, die zich al minstens een menschenleeftijd lang zeer onmaatschappelijk heeft gedragen en stelselmatig een gezonde arbeidsverhouding bemoeilijkt heeft. Er zijn er zeker onder, die zich jaar in jaar uit hebben laten „steunen”; die den steun beschouwden als een normaal recht en boven den steun een normaal loon verlangden als compensatie voor den arbeid, dien zij opvatten als een hun aangedaan onrecht; die een ware terreur hebben uitgeoefend tegen het ordelijke arbeidende volk; die zich overgegeven hebben aan een verwilderd gezinsleven en aan allerlei zware en lichte criminaliteit, en als zoodanig een voortdurend gevaar voor de goede maatschappelijke orde opleverden.

Het zou dan ook zeker heel wat meer indruk op de regeering en op de bevolking gemaakt hebben, wanneer de opstand onder een gezonder volksdeel, bijvoorbeeld de zoo getergde boeren, uitgebroken ware. Boerenopstanden zijn voor tyrannieke regeeringen ten alle tijde

een gevaarlijk stormsein geweest. Doch al moge de boerenstand door pers en clerus onder suggestie gehouden en misleid worden en schijnbaar willoos zijn ondergang tegemoet gaan, zoo is toch het Amsterdamsche sein niet zonder waarschuwing voor het gevaar, dat nog vanwege de beste volksdeelen dreigt.

Maar ook al ware de Amsterdamsche Jordaan een vergaarbak van alle soorten zonden en ongerechtigheden, dan zou dit nog niets te kort doen aan zijn natuurlijk en heilig recht opzichtsens de regeering, om aan hun naakte bestaansmogelijkheid niets in den weg te leggen en integendeel alles te doen, wat voor die menschen werk en brood kan scheppen. Nu onder het modernisme alle gevoel voor recht wel uitgedoofd schijnt, is het niet overbodig bij voortduring en steeds er aan te herinneren, dat het volk door eigen tekortkomingen niet zijn primaire rechten verliest en dat de regeering daardoor niet ontslagen wordt van hare primaire plichten. Zoodat desondanks de opstandige bevolking in haar recht staat en de regeering te haren opzichte in verzuim blijft.

In de oogen der ordelijke burgerij en der regeering zijn vooral de communisten schuldig aan het onsociaal gedrag van de onderste volksklas, omdat zij het zijn, die den volksgeest stelselmatig vergiftigd hebben. Doch zonder de communisten geheel vrij te willen pleiten, stellen wij wederom dezelfde vraag, wie meer kwaad gedaan heeft aan de kansen op broodwinning dier slachtoffers: de communisten of de regeering?

Zeker hebben de communisten niet minder, maar vooral ook niet méér dan andere democratische en sociale volksmisleiders hunnen geest verpest en de onderste lagen minder voegzaam gemaakt om met de genade mee te werken aan de verhooging der volkswelvaart. Maar zij hebben zich in alle geval in mindere mate verrijkt op kosten van den handenarbeid, dan de gouvernementeele partijen en dan de regeering zelf. Heel het modern politiek en sociaal stelsel is één onafgebroken onthouding van het rechtvaardig loon aan den werkenden mensch; en aan deze wraakroepende zonde, die in laatste instantie de crisis veroorzaakte, staan de communisten weer minder schuldig dan de regeering en de legale partijen; hoe gevaarlijk de bedoelingen der communisten ook mogen zijn.

Doch wij vragen verder: Zijn de lagere volksklassen zelf en uitsluitend verantwoordelijk voor hun gedrag en voor hun lot, of is niet in meerdere mate de overheid daarvoor verantwoordelijk? Wie bepaalt de richting, het hoofd of de ledematen? Wat hebt gij gedaan om de onderste lagen des volks, door de burgerij gespuis genoemd,

als een gezond volksdeel in het lichaam van den staat op te nemen en te behouden?

Gij hebt hen geregeerd, maar voor uzelf. Gij hebt hen berecht, maar voor de machtigen. Gij hebt hen economisch geleid, maar voor de rijken. Gij hebt hun onderwijs gegeven, maar voor de schoolmeesters. Gij hebt hun godsdienstvrijheid gegeven, maar voor de priesters. Gij hebt hun geestelijke vrijheid gegeven, maar voor de volksleiders. Gij hebt hen tegen alle sociale risico's verzekerd, maar voor de ambtenaren. Gij hebt hen gesteund bij werkloosheid, maar voor de vrijgestelden. Gij hebt hun kiesrecht gegeven, maar voor de politieke vrijbuiters.

Die menigte werkloos zijnde, hebt gij uw eigen belang eerst laten gelden, en hebt hunne werkgelegenheid nog verder afgesneden. Die menigte hongerig zijnde, hebt gij het belang der sociale raven vóór laten gaan, en hebt achtereenvolgens hun brood, hun vleesch, hun aardappelen, hun groenten, hun melk, hun boter, hun tabak en al hun andere levensbehoeften duur en schaars gemaakt. In den apocalyps wordt een ruiter gezeten op een zwart paard en met eene weegschaal in de hand op de wereld afgezonden om schaarschte te verwekken, doch met de opdracht om de olie en den wijn te sparen. Gij hebt evenwel niets ontzien. Zij hebben u om eenen visch gevraagd en gij hebt hun eene slang gegeven.

Zijt gij zelf, regeering, gij die het hoofd en de ziel, de adem en de hartslag van de natie behoorde te zijn, zoo schromelijk te kort geschoten tegenover de volksklasse, wat hebt gij gedaan om te voorkomen dat zij het slachtoffer werd van booze volksmisleiders, en wat om te bevorderen, dat zij door betrouwbare elementen in nationalen zin geleid werd? Gij hebt de massa van het volk willoos overgeleverd aan vrijbuitery op schier elk gebied. Gij hebt het overgeleverd aan de vrijbuitery der politieke partijen; aan de vrijbuitery der syndicalisten, aan de vrijbuitery der kapitalisten, aan de vrijbuitery der journalisten, aan de vrijbuitery der clericalisten.

Gij hebt het volk laten sleuren van de eene vergadering naar de andere, vanwege de vrijheid van het woord. Gij hebt het laten sleuren van de eene partij naar de andere, vanwege de politieke vrijheid. Gij hebt het onder een zondvloed van geestelijk vuilnis laten begraven, vanwege de drukpersvrijheid. Gij hebt het laten splitsen in godsdienstige en ongodsdienstige secten, vanwege de godsdienstvrijheid. Gij hebt zijn ooren laten doofschreeuwen door een cacophonie in den ether, vanwege de verdraagzaamheid. Het getuigt van den gezonden zin van het volk, dat het nog niet tot volslagen hondsdolheid ver-

vallen is. Maar men heeft het toch klaar gespeeld om de groote hulpe-looze massa van het volk aan elke orde en hierarchie te ontwortelen en aan de uitbuiting van allerlei parasieten prijs te geven. En nu ten langen leste heeft men het ook zijn werk en zijn brood ontnomen. Het zijn vaderlandslooze Heloten geworden in den boezem der natie. Gij, regering, hebt bij dit alles lijdelijk toegezien, zonder zelf een hand uit te steken om het volk in nationalen zin te leiden.

En nu er eindelijk eene beweging ontstaan is om ook de laatsten van het volk weer in den boezem der natie op te nemen, en om de massa van het volk te beschermen tegen vrijbuiting en parasieten-dom, nu wordt gij in eens wakker en gaat die beweging achtervolgen. Zelf zijt gij niet tot het volk uitgegaan, en nu het tot wanhoop vervallen is, belet gij nog dat anderen het wel doen.

Het zijn niet de communisten die het volk tot opstand gebracht hebben, maar gij!

* * *

Toon mij Uw gezag uit Uwe werken!

Wij hebben in dit requisitor ook een oogenblik den grond van het gezag betrokken, omdat volgens onze meening bij ernstig falen harer politiek, in de mate dat het leven der natie in gevaar komt, de wettigheid van het gezag twijfelachtig wordt.

Ofschoon het niet mogelijk is hier in het voorbijgaan de gezagsleer te behandelen, moeten wij daarop toch met een enkel woord wat nader ingaan, omdat vooral van clericale zijde tegenwoordig op eenigszins verdachte wijze geschermd wordt met eene gezagsleer, die niet enkel onhoudbaar is, maar in de gegeven omstandigheden ook zeer te onpas aangedragen wordt.

Die gevaarlijke leer komt in het kort hierop neer, dat men uit den goddelijken oorsprong van het gezag alszoodanig, de goddelijkheid en dus de wettigheid van elk bepaald gezag afleidt, wanneer dit slechts op wettige wijze bezit van het gezag genomen heeft. Praktisch komt dit hierop neer, dat elk gezag van goddelijken oorsprong en wettig is, omdat het er eenmaal is.

Zeer zeker is het gezag, een der noodzakelijkste elementen in elke staatkundige maatschappij, van goddelijken oorsprong. Maar het moet ook voortdurend in de feiten verwezenlijkt worden. En daarom zouden wij nog een stap verder willen gaan door te zeggen, dat zelfs de personen die het gezag moeten bekleeden eene altijd aanwezige gave Gods zijn, die alszoodanig kennelijk geteekend worden.

De modernisten leiden nu de wettigheid van een gezag enkel af van de wettigheid zijner aanstelling. Doch als men dit begrip wat nader aan den tand voelt, ziet men dat het weer een nonsensbegrip is. Want letterlijk opgevat zou dan eenig wettig gezag zijn gezag eeuwig kunnen blijven doorgeven, met de kans dat er een eeuwigdurend slecht en onbruikbaar gezag zou zijn, dat zijn bestaansredenen in zijn dragers zou vinden en buiten de maatschappij kwam te staan.

Wat de verovering van het gezag door bepaalde gezagdragers betreft, is het kenmerk der wettigheid niet op de eerste plaats of hunne aanstelling formeel wel in orde is, maar vooral of zij kennelijk door God zijn aangewezen en of zij niet zichzelf hebben opgeworpen langs de duistere sluike wegen der menschelijke intrige. Een gezagdrager moet nu zijne uitverkiezing niet voor één keer toonen op den dag zijner aanstelling, maar hij moet haar voortdurend bewijzen door zijne daden. Men kent den wettigen gezagdrager vóór zijne aanstelling aan zijnen aanleg, na zijne aanstelling aan zijne werken.

Het is nu een onmiskenbaar feit, dat onder de tegenwoordige parlementaire democratie de mannen die door God kennelijk als gezagdragers zijn aangewezen niet de dragers van het gezag zijn, en dat de mannen die alszoodanig door God kennelijk zijn afgewezen, het gezag langs de duistere sluike wegen der menschelijke intrige weten te veroveren. Met als kennelijk gevolg, dat het doel van het gezag, namelijk het heil van den staat, niet bereikt wordt; maar dat omgekeerd het onheil van den staat bereikt wordt.

Zoodat men inderdaad voor dezen paradoxalen toestand kan komen te staan, dat de mannen die op een gegeven oogenblik het gezag feitelijk in handen hebben een onwettig gezag vormen en dat de mannen die nog buiten de poort staan het wettig gezag vertegenwoordigen.

De moderne gezagdrager beroept zich voor de wettigheid zijner maatregelen dan ook enkel op de zoogenaamde wettigheid zijner aanstelling en dus op het feit, dat hij het gezag nu eenmaal in handen heeft. Het fascisme opent ook in dit opzicht een nieuw tijdperk. In eene op 13 Juli gehouden groote Rijksdagrede, die weer een meesterstuk van staatkunde en welsprekendheid was, gaf Hitler aan het Duitsche volk rekenschap van de even droevige als harde onderdrukking van een voorgenomen opstand. Het moderne standpunt van: wij zijn nu eenmaal het wettig gezag en daarmee uit, wordt door hem niet meer ingenomen. Dat is te Colijnsch. Meer dan de helft zijner rede is er namelijk aan gewijd, om de wettigheid zijner regeering te bewijzen uit zijne werken.

Doch ook uit zijne aanstelling bewijst hij de meerdere voortreffelijk-

heid van zijne regeering boven die van het oude regiem: „Want wij hebben niet als usurpators zooals de mannen van November 1918, bezit genomen van de macht, maar wij hebben volgens wet en recht de macht verkregen. Wij hebben onze taak niet daarin gezien, ons de macht door de bajonet te verzekeren, maar ze in het hart van ons volk te vinden en te verankeren.”

Stel U nu naast Hitler, die de buitenlandsche verdachtmaking, dat hij de laatste weken door zorgen gekweld wordt, afwijst met de opmerking, dat hij al zijn leven lang door zorgen om het Deutsche volk gekweld wordt; die er zich fier op beroept in ruim een jaar tijds aan vier en een half miljoen werkloozen weer doel en inhoud aan hun leven gegeven te hebben, stel U naast hem een man voor als Colijn, die zou zeggen:

„De opstand in den Jordaan vervult mij niet met zorg of druk, want ik zoek niet het mijne maar het hunne. En bovendien heb ik al mijn leven lang in de zorg gezeten voor het leven van mijn volk, terwijl anderen van mijn aanleg de gelegenheid waarnamen om voor zichzelf carrière en fortuin te maken. Toen ik na een veertienjarigen harden en taaien strijd en na daarvoor honger en gevangenis geleden te hebben, de regeering uit de bezoedelde handen der corruptie overnam, vond ik op elk gebied een chaos. Veertien jaar christelijk-marxiste coalitie hadden het land aan den rand van den afgrond gebracht. Ik schoof heel de oude wijvenkliek ter zijde en wist de knapste en meest toegewijde mannen om mij heen te verzamelen; onder anderen niemand minder dan Verschuur, die het geluk had zich de medewerking van den onbaatzuchtigsten varkensslachter van het heele land te verzekeren. Wat in veertien jaar christelijk wanbeheer was afgebroken, is in veertien maanden weer opgebouwd. Toen Verschuur van wal stak, waren er 400.000 werkloozen; nu, veertien maanden later, zijn er nog slechts 100.000.

„Ik vond een absurd geldstelsel, dagteekenend uit de duisterste periode der liberale economie, dat als een strop onze welvaart verstikte. Ik heb er een streep door gehaald, zoodat de uitwerking der wijze wetten van Verschuur nog krachtiger werd. Ik vond eene openbare schuld van 6½ miljard, d.i. zooveel als de helft van heel ons volksvermogen. Door goed beheer wist ik langs natuurlijken weg in 12 maanden reeds 280 miljoen in te halen en ik schrapte de helft dier schulden om het economisch leven niet te belasten door onder de oude corruptie ontstane rechten.

„Zoodra ik bemerkte, dat er in het departement van Verschuur, die de bloem der nationale herwording met de uitvoering zijner wijze plannen belast had, nog kleine onvolmaaktheden scholen, heb ik dadelijk ingegrepen. Het was mij reeds enkele maanden raadselachtig voorgekomen, dat met zulke wijze plannen de werkloozen slechts van 400.000 tot 100.000 verminderden en niet geheel en al. Toen het eerste symptoom van onbetrouwbaarheid tot mijne kennis kwam, heb ik dadelijk den minister zelf, ondanks zijn groote verdiensten voor de nationale verheffing, aan den dijk gezet. Wanneer Hitler hier geregeerd had, zou hij hem, ook al ware hij een aartsmodderaar geweest, zijn pensioenen

hebben laten houden, hem benoemd hebben tot ridder in de orde van den Nederlandschen Leeuw, tot lid van den Raad van Beheer der Ned. Indische Aardolie-maatschappij, tot curator der Ned. Handelshoogeschool, tot Nederlandsch commissaris op de Brusselsche Wereldtentoonstelling. Ik echter legde beslag op zijn pensioenen, en verbande hem naar Zuid-Frankrijk; want ik duld niet de geringste tekortkoming jegens mijn dierbaar volk.

„Ik heb Nederland weer als een vaderland voor alle volksgenooten bewoonbaar gemaakt. Ik heb aan hun leven weer zin en inhoud gegeven. Met kunst en vliegwerk heb ik 14 maanden geleden eene meerderheid kunnen vormen tegen de oude corruptie; wanneer er vandaag weer verkiezingen gehouden werden zou 94% der bevolking achter mij staan.

„Sedert enkele weken was ik op de hoogte van pogingen der oude corruptieve elementen om door een tegenrevolutie verandering in de regeering aan te brengen. Vreezend dat mijn geliefd volk dan weer in de oude ellende zou terugvallen, hield ik mij gereed om krachtig in te grijpen. De zetel van het verzet was in Amsterdam. Om 1 uur 's nachts kreeg ik de laatste alarmberichten, om 2 uur 's morgens vloog ik naar Amsterdam. Een man als Hitler zou zijn wraak gekoeld hebben op de kleinen en de misleiden. Ik greep dadelijk de leiders en de hoofden van het verzet aan en heb een even kort als streng gericht gehouden.” 1)

Een dergelijke rede is echter van den modernen staatsabsolutist niet te verwachten. Hij geeft nooit rekenschap of bewijs van zijn gezag; noch uit zijne werken, noch uit zijne aanstelling. Voor hem is het gezag wettig, omdat hij het nu eenmaal in handen heeft. Het behoeft zich niet te rechtvaardigen door zijne daden, want het is er niet voor den Staat of voor het volk, maar voor de volksleiders en de gezagdragers zelf. Zijn eenige maatstaf is het eigen belang der gezagdragers. Vandaar dat het kruipt voor de machtigen en brutaal is tegen de kleinen. Zijn rekenschap komt altijd hierop neer: wij zijn het gezag en daarmee uit. En als het er eens toe overgaat zijne daden voor dat vee van volk te motiveeren, dan is het altijd door onsamenhangenden nonsens. Het volk slikt dat gemakkelijk, omdat het geen notie meer heeft van het wezen van het gezag, en omdat het van de leugenpers nooit anders te slikken gekregen heeft dan zotteklap.

Gelukkig dat Hitler's rede van 13 Juli ook in dit opzicht een nieuw tijdperk opent in de geschiedenis der menschheid.

Wij schreven dit alles tevens om de onzen te waarschuwen zich vooral te wachten voor de goddelooze gezagsleer van het staatsabsolutisme, die nog maar al te zeer onder ons volk levend is en ook kunstmatig in het leven gehouden wordt. Men denke slechts aan de politieke vertooning op den pseudo-katholiekendag te 's Hertogen-

1) De lezer begripe goed, dat de rede, welke de schrijver hier Colijn in den mond legt, spottend bedoeld is. Nenasu.

bosch, die feitelijk neerkwam op eene clericale manifestatie vóór de feitelijke gezagdragers, die langs de duistere slukwegen der mensche-lijke intrige de macht veroverd hebben en daarmee land en volk ten gronde richten; en tégen de mannen, die kennelijk door God zijn aangewezen om tot heil van den staat het gezag in handen te nemen.

Wij kennen ook de duistere herkomst dier leer. Zij stamt uit het clericaal atheïsme der 18e eeuw, toen de scholastieke stokvischen der Parijsche Sorbonne het als rechtgeaarde geestelijke knechten van de absolute monarchie in hun voordeel achtten om de buitensporigheden van den Zonnekoning met een goddelijk waas te omhullen. Die bedenkelijke leer is in de dorre seminarie-wetenschap overgegaan en vergiftigt nu nog altijd de openbare meening.

Wij, fascistten, hebben het atheïsme afgezworen; niet enkel dat van de politieke heeren, maar ook dat van de clericale heeren. En wij erkennen het wettig gezag, máár uit de rechtvaardiging zijner werken.

Volksgenooten! Wij leven op een wankelen bodem en in de naaste toekomst kunnen kleinere en grootere opstanden zich herhalen. Bij de beoordeeling daarvan mogen wij ons niet langer laten leiden door oude vooroordeelen, maar wij moeten de tegenwoordige en de toekomstige feiten dadelijk in het juiste licht leeren zien.

Opstanden worden niet veroorzaakt door den slechten aanleg van het als gepeupel gesmaadde volk, noch door kunstmatige ophitsing der communisten, *maar door onrecht*. Door kennelijk en tastbaar en meetbaar onrecht, dat door de heerschende machten wordt aangedaan.

De eenige logische houding van de regeering ten aanzien van opstanden is: of wel rechtsherstel doen door onmiddellijk van koers te veranderen, ofwel onmiddellijk af te treden.

Wij verwachten *van deze regeering* geen rechtsherstel, omdat het heele personeel van dit regiem dan a.h.w. buiten zichzelf zou moeten treden, wat bovenmenscheijk is. Daarom moeten wij ons er op voorbereiden om ééns zelf recht te doen aan de onderdrukte volksklassen en daarmee de oorzaak van opstandige bewegingen en van communiste agitatie weg te nemen. En inmiddels moeten wij trachten de opstandige neigingen in legale en doelmatige banen te leiden; en door onze groeiende kracht de regeering tot aftreden en tot prijsgeve van dit wankelend regiem nopen.

Alleen wij zijn in staat om aan opstanden het hoofd te bieden en de burgerij tegen gevaren en ongemakken te beschermen. Want wij doen eenvoudig *recht*, en hebben dan geen terreurmiddelen meer noodig om de menigte of het „gespuis” in bedwang te houden.

Want op den dag waarop de nationale herwording bij ons wordt ingeluid, bestaat er ook geen klasse van gespuis meer. De klasse die onder het burgerlijk materialisme smadelijk gespuis genoemd wordt, wordt dan in éénen opgeheven en als volwaardig lid in den boezem der natie opgenomen en behouden.

Er zullen te allen tijde in alle maatschappelijke klassen wel misdadige individuën worden aangetroffen, die men ook in den fascistenaanstaats desnoods gezamenlijk het gespuis mag noemen. Maar eene bepaalde klasse van volksgenooten, die men eerst onrecht en daarna veracht, die als Heloten buiten het lichaam van den staat zwerven en zichzelf ook vijandig aan de gemeenschap voelen, bestaat eenvoudig niet meer.

Het mag niet langer voortduren dat politieke, sociale en financiële raven zich vergrijpen aan de vlijt der handen van den werkenden volksgenoot. Aan deze universeel gepleegde wraakroepende zonde kome een einde.

De werkende mensch moet zijn volle loon hebben; in goed gangbaar Nederlandsch geld, zonder korting of schuldvergelijking hoegenaamd.

VERVIERS.

OVERDRUK UIT

NIEUW NEDERLAND

MAANDBLAD VOOR ECONOMIE
STAATKUNDE EN CULTUUR
Redactie-leider: Dr. EMILE VERVIERS

WAT NIEUW NEDERLAND REEDS BRACHT

DE INHOUD DER EERSTE DRIE AFLEVERINGEN

AFLEVERING I

	blz.
Ordel door Dr. Verviers : :	3
Centralisatie en Synthese in de Staatskunde	9
Een Eerlijk Staatsbankroet	24
Over de Ontduitsching van het Nederlandsch, door Dr. Ch. F. Haje	41
Opbouwende critiek : :	55
Corporatieve Staat en Corporatieve Maatschappij	59
GEDACHTEN EN AANTEKENINGEN: Subjectivisme in de economie; Drie grooté Pausen, wegbereiders van het fascisme; Mgr. Kordac †, weg- bereider van het fascisme; Staatsabsolutisme in Reynaert den Vos	67

AFLEVERING II

Nieuw Getij, door Verviers	75
De oorspronkelijkheid van het Nederlandsche Fascisme, door Verviers	79
Materialisme en moderne Natuurkunde, door F. J. Belinfante	89
Over de Ontduitsching van het Nederlandsch, door Dr. Ch. F. Haje	95
De druk van het Staatsbankroet	115
Een Indische Crisisdienst of de inkomsten van Prof. van Gelderen	127
BINNENLANDSCHE KRONIEK: Smadelijke aftocht van Minister Verschuur	133
BUITENLANDSCHE KRONIEK: Eén jaar Nationaal-Socialistisch Bewind in het Duitsche Rijk : :	139
GEDACHTEN EN AANTEKENINGEN: Armoede en Vrijheid; Sociaal Even- wicht; Groen van Prinsterer, wegbereider van het fascisme	146

AFLEVERING III

De eerste Opstand, door Verviers	153
Over het Werkloosheidsprobleem, door D. Blankevoort	168
De Natie en de Onderneming, door K. Roling	181
De Atwikkeling van het Staatsbankroet	190
BINNENLANDSCHE KRONIEK: Colijn aan Economische Zaken; Een fonds voor werkverruiming; Een jonge eend in een ouden poel	207
BUITENLANDSCHE KRONIEK: Een mislukte Revolutie	213
GEDACHTEN EN AANTEKENINGEN: De Corporatieve Staat en de dommerikken; Corporisme en klungelarij	215

ABONNEERT U OP DIT MAANDBLAD
EN MAAKT GEBRUIK VAN NEVENSTAAND
AANMELDINGSFORMULIER.

De achterzijde van het omslag van deze brochure is
een afbeelding van de voorzijde van het maandblad
NIEUW NEDERLAND.

De nrs. 1 en 3 (Juni en Aug.) zijn nog in beperkt
aantal verkrijgbaar à 90 cent per ex.

NIEUW NEDERLAND

MAANDBLAD VOOR ECONOMIE, STAATKUNDE EN
CULTUUR

Prijs f 2.25 per kwartaal

Redactie-leider: Dr. EMILE VERVIERS

Ondergeteekende wenscht zich te abonneeren op het
maandblad NIEUW NEDERLAND

Naam ..... Handteekening:

Woonplaats .....

Adres .....

In te zenden aan de N. E. N. A. S. U. Postbus 74, Utrecht.
Postgiro 207915

Verzoeken mij tot wederopzeggens en bij vooruitbetaling in
te schrijven als abonné op

VOLK EN VADERLAND

Weekblad voor de Nationaal-Socialistische Beweging in
Nederland

à f 0.80 per kwartaal franco per post

Indië en Buitenland f 1.— per kwartaal

Naam ..... Handteekening:

Woonplaats .....

Adres .....

Kwitantiën worden verhoogd met 15 ct. incassokosten; door het ver-
schuldigde te gireeren aan postgiro 207915 Adm. Volk en Vaderland,
Postbus 74, Utrecht, spaart men zich de incassokosten uit.

In open envelop als drukwerk (met 1½ cent port) te verzenden aan Postbus 74,
Utrecht

173
INSTITUUT VOOR
CARLOLOGIE
AMSTERDAM

NIEUW NEDERLAND

MAANDBLAD
VOOR ECONOMIE
STAATKUNDE
EN CULTUUR

REDACTIELEIDER: Dr. EMILE VERVIERS

NEDERLANDSCHE NATIONAAL
SOCIALISTISCHE UITGEVERIJ
(NENASU) UTRECHT

AUGUSTUS 1934
1° JAARGANG No. 3